

se, rent og skært som Privatpersoner. At det for enhver sand Kvindeorganisation i Tyskland er fuldstændig udelukket at tage Del i denne Kongres, forstaas af sig selv. De Kvinder i de andre krigsførende Lande, der i første Linje er ansvarlige for Kvindebevægelsen, har udtalt sig paa samme Maade. Desværre har imidlertid Dagspressen i nogle Notitser og Artikler overvurderet Betydningen af denne Kongres, i den fejlagtige Forudsætning, at Opfordringen dertil var fremgaaet af „den organiserede Kvindebevægelse“. Styrelsen har derfor, for at fjerne denne beklagelige Misforstaaelse set sig nødsaget til at udsende følgende Erklæring:

I Pressen er der paa flere Steder blevet taget Notits af en Opfordring til en international Kvindekongres i Holland, som er blevet udbredt i Tyskland af fire tyske Kvinder som Privatpersoner.

Kongressen skulde forhandle om: „Følgerne af Krigen for Kvinderne“ og om „forskellige Spørgsmaal ved Fredsslutningen“. I saadanne Notitser er der lejlighedsvis blevet sagt, at Opfordringen til denne Kongres stammede fra den organiserede Kvindebevægelse. For at forhindre Misforstaaelser, erklærer de tyske Kvindeforeningers Forbund, som Sammenslutning af Organisationerne for den tyske Kvindebevægelse, at det staar fuldstændig fjernt fra Planen for denne Kongres. Vi vilde beklage det paa det dybeste, naar ved Optræden af enkelte Personer, som intet som helst Hverv har fra Kvindeforeningerne, den Anskuelse blev frembragt, at nogen som helst Forening i den organiserede Kvindebevægelse

se, nu ansaa det for nødvendigt at foranstalte internationale Forhandlinger angaaende Krigens Virkninger. Vi er fuldstændig gennemtrængt af den Overbevisning, at Krigen ikke varigt kan ødelægge de talrige Forbindelser, som forener alle Kulturfolk med hinanden, og de tyske Kvinder vil senere gerne arbejde med paa igen at knytte disse Forbindelser paa en Maade, som svarer til deres nationale Selvagtelse. Men i Øjeblikket ligger for alle de krigsførende Nationers Kvinder Forpligtelser og Interesser saa udelukkende indenfor deres eget Fædrelands Rammer, at internationale Forhandlinger angaaende de for Kongressen udvalgte Spørgsmaal, forekommer os ligesaa overflødige som uigennemførlige.

Styrelsen for de tyske Kvindeforeningers Forbund.

Dr. Gertrud Bäumer,
Formand.

mand Abrahamsen i Vejret og sagde med Blikket bebrejdende rettet paa mig:

»Har ikke mit Parti for at imødekomme Kvindesagens Forkæmpere resigneret overfor sine Betænkeligheder ved at give Valgretten til umodne Kvinder mellem 25 og 30 Aar, og har jeg ikke selv opfundet den geniale Retræte at afvikle Forholdet gennem 4 Valgperioder, for at Mændene i Mellemtiden kan opdrage Kvinderne bedre end hidtil?»

Atter en Knopskydning — og Landstingsmand Poul Rasmusens Skikkelse dukkede frem under Ellingers Arm. »Kort og godt,« sagde han. »Det er Højre, som har skaffet Kvinderne Valgretten ved at bjerge Grundlovsforslaget i Land, mens det laa som en anden Strandvasker og pjaskede i Vandkanten. Hvad forlanger De mere?»

»Aldeles intet, mine Herrer,« svarede jeg. »Jeg er kun kommen for at meddele Dem, at der er dannet et Kvindeparti.«

»Og uden nogensomhelst politisk Basis,« supplerede Ministeren.

»Det er ulovligt!« tordnede Ellinger, medens det lynede bag Brille-

glassene. »For Kvindernes egen Skyld kan vi ikke tillade det,« sukkede Abrahamsen. — »Det var jo netop det, vi spekulerede os bløde paa at forhindre,« jamrede Poul Rasmusen. — »Ja, puh ha!« stønnede Ellinger. »Jeg gør det aldrig om igen. Derfor skal det ogsaa nu være slut med alt Vrøvl om den Ting.«

»Vil De vide min Mening om Grundlovsmageriet, mine Herrer?« Jeg stod harmdirrende foran dem og anslog Tonen fra de store Agitationsmøder. »Saa har alle Partier rottet sig sammen som Bønder paa et Hestemarked og solgt Kvinderne en Valgret, som er fuld af skjulte Fejl. Og nu vil De imod Lovens Bogstav ikke anerkende Kvindepartiet, fordi det ikke har noget rigtigt Program. Som om ikke ethvert politisk Program er til at løbe fra, naar det kniber. Socialdemokraterne bevilger Millioner til det Forsvar, hvis Bekæmpelse staar paa deres Program; de liberale bygger Fæstninger og hylder de kongevalgte Livsvarighed, og Højre knæsetter den forkætrede almindelige Valgret og laver Hokus Pokus med Forholdstalsvalgmaaden...«

»Ud med hende!« tordnede Ellinger. — »Gaa i Dem selv!« bønfalet Abrahamsen. — »Intet Kvindeparti — dixi!« afsluttede Poul Rasmusen. Indenrigsministeren gav mig de overakte Papirer tilbage. »Vi ser os altsaa ikke i Stand til at anerkende det anmeldte Kvindeparti,« sagde han beklagende, »og Vælgerne vil sikkert senere give os deres Medhold.« — »Grundlovsbrud!« raabte jeg og svingede Papirerne som en Kølle over mit Hoved. »Der skal staa en Kvinde frem paa hvert eneste Vælgermøde og forkynde det for Folket, og var vi ti Tusind før, ti Gange ti Tusind skal vi snart blive!« Jeg styrtede mig mod Døren, men de tre spærrede mig Vejen. Jeg dukkede under Abrahamsen, sprang over Poul Rasmusen, men tændte lige badius mod Professor Ellinger og segnede halvt bedøvet til Jorden. »Lad os hellere tage hende i Forvaring, til Valget er overstaaet,« talte Prof. Ellingers faderlige Røst over mig, saa svimlede jeg hen — og sov videre.

Søvnøgler.